

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrto leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Zdihovanje novega leta 1879.

Komaj komaj sem že čakal,
Da prišel na ta sem svet,
A kak strašno, grdo se zmotil,
Vidim zdaj, ko sem že vjet.
Nisem imel glave prave,
Zdaj spoznam še le težave,
Ki mi mlademu grozé;
Bom premagal jih — kdo vé!

Vse je polno le beračev,
Vsak rokó proséč molí;
Zadovoljen ni ne eden,
Vsak si le še kaj želí.
Naj napolnim vsim posode,
A jaz imam prazne sode,
In po shrambah zrna ni,
V žepu cvenk ne zadoni.

Se Francoz je že oglasil:
Republika ni mu všeč;
A Španjól mi je povedal,
Da mu je en kralj preveč.
In Anglež prišel je tožit,
Da se past mu neče sprožit',
Ki nastavil Rusu jo, —
Da se Turek vjel je v njó.

V Nemca hiši silno straši
Socijalistična pošast;
Jaz izženem naj jo s hiše,
Zá-njo najdem kako past.
Tudi v Rusa zali hiši
Vgnjezdile se v žito miši;
Naj jih jaz zdaj pokončám,
A kakó li? sam ne znam.

Lah požrešen odkrušiti
Hoče Avstriji zemljé,
Jaz pri tem naj mu pomagam,
Da razširi si mejé.
Turk se po kolenih plazi,
S prošnjami za mano lazi,
Da bi dal nazaj mu vse,
Kar zapravil lani je.

V Avstriji mi bo najtežje
Narodom postreči vsem;
So preveč nasprotné želje,
Vseh spolniti že ne smem.
Mázar hoče le jemati,
Nemec noče nič dajati,
Naj dajal bi le Slován,
Bil obema le tlačán.

Mnogo Nemcev venkaj sili,
Jim Prusija bolj diši;
A lahonov drzna četa
Laško krilo si želí.
In Slovani — ti želijo
Le pravice, da živijo —
Kakor narod drugi vsak
Izobražen, njim enak.

Mnogi si želé bogastva,
Drugi slave in časti,
Vsak želi si svoje sreče,
Vsak svoj ideal loví.
Jaz skrbim naj za neveste,
Ženine dobim naj zveste;
Ta postal bi vdovec rad,
Una vdova na spomlad.

Vsem tem nisem kos postreči,
To v začetku že spoznám;
Malokdo bo zadovoljen,
Kedar jaz svoj tek končám.
Dosti v meni jih bo umrlo,
Mnogo sreče se razdrlo;
Slednjič ko slovó bom vzel,
Marsikdo me bode klel.

Oh, zakaj sem se že zbudil!
Mar bi bil še dalje spal!
Dokler svet je tak različen,
Kdo se ná-nj bo li podal?

Spet na jugu bo se vnelo,
Spet orožje bode pelo;
Kdaj bo konec vseh nadlog,
To le On vé: večni Bog!

Pavliha.

Carigradu!

Kdor pot tje vé, lahko pride; meni je tako znana, kakor Ljubljancanom pot v Šiško, zato oblečem zimski kožuh, za palico pa mi je marela, in jo vsekam po bližnjici preko Bolgarije, tam se pri Rusih nekoliko pogrejem, potem stopim čez Baikansko goro in ko se ravno noč dela, sem že v Carigradu. Tam je vse na nogah, vse zabavlja vladi tako, da sem mislil, da je punt.

„Ali ste znoreli?“ vprašam nekega Turka, ki je najhuje razgrajal, „ali kaj vam je?“

„Kruha nimamo,“ jih zaupije več, „lačni smo strašno, lačni.“

„Da imate le denar,“ jim rečem jaz, „za denar se dobi vse, ne le kruh.“

„Denarja imamo dosti,“ kriče dalje, „ali peki nam ne dajo kruha zánj.“

„Ej, tak so pa peki ob pamet. Pri nas ga pa še ponujajo za denar.“

Vsi odpro usta in zijajo, kakor da bi se jim to popolnoma neverjetno zdelo. To se meni res čudno zdi, zato rečem: „ni vrag, da bi se za denar ne dobilo kruha,“ stopim k peku in mu pomolim srebrno šestico. Komaj jo pek zagleda, se prikloni in mi nameče kruha, da bi ga bil komaj nesel. Tisti, ki so prej zijali, me zdaj kar obsujejo, jaz, ki nisem lačen in turškega kruha tako ne maram, ga razdelim med-nje. Zdaj vse plane k peku in zahteva kruha, a ta majé z glavo in slednjič zapré svojo prodajalnico.

„No vidiš, da ne dobimo kruha za denar!“ očita jo meni vsi.

„I, kako da ne?“ poprašujem na dalje, „pokažite mi denar!“

Vse mi moli papir, jaz vzamem en listek v roko, ga ogledujem od vseh strani in prašam, kaj je to.

„To je naš denar, ki nam ga vlada dajé,“ je splošen odgovor.

„A, se ve, za te cunje vam zdaj ne bo dal nobeden dobrega blagá,“ rečem na to, „jaz sem plačal v srebru!“

„Živijo naš denarni minister!“ zagromé zdaj vsi, in predno se prav zavém, kaj se godi, sem že vzdignjen od tal, množica me nase proti sultanovi palači in me tam postavi na tla, potem začne bobnati ob vrata, da sultan pogleda skoz okno in praša, kaj ves ta krik in ropot pomeni.

„Živijo naš denarni minister, ta ima še srebro,“ je splošen odgovor.

Ko sultan mene zagleda, pride mi brž sam odpret, množica, s tem zadovoljna, se počasi razide, jaz pa grem s sultanom v njegovo sobo. Tu je že vse bolj revno, vi-

deti je, da je moral sultan že marsikaj zastaviti. Ko se deva, me praša:

„Moje ljudstvo hoče imeti tebe za denarnega ministra, te je li volja postati to?“

„Le počakaj no malo,“ rečem jaz, „da se beseda vleti. Prej se nekoliko zmeniva. Ti in tvoje ljudstvo nimata nič denarja, je li?“

Namestu odgovora sultan globoko zdihne, jaz pa poprašujem dalje:

„Če ima gospodar prazen hlev, čemu mu bo pastir?“

„Da bo hlev zopet z živino napolnil,“ mi odgovori.

„Kako, če nimaš nič? Ali naj jo grem krast?“

„Čudim se, da ti, ki po vsem svetu sloviš za prebrisanežga možaka, ne veš, da se državne kase polnijo z davki,“ reče na to sultan in nadaljuje: „Pri nas je davek premajhen, mora več biti, zato sem bil včeraj sklical vse svoje svetovalce, da bi natanko pregledali, ktera reč ali stvar še ni zadavkana. Pa slamnate glave ne vedó nič, zato sem jih spodil in zdaj premišlujem sam, kako bi se naredilo, da bi prišlo več davka v naše kase, ker to mora biti, drugače pridemo popolnoma na kant. Morda tebi, ki si znana modra glava, kaj pametnega na misel pride. Le to naj še pristavim, da pri nas ni nobene reči več, od ktere bi se davek že ne plačeval.“

Jaz si nabašem svojo lulo, ker pri tobaku se lažje premišljuje, potem pomolim mehur sultanu, ki si nabaše tudi eno, in tako se zamisliva v turške finance, kakor da bi tuhtala večnost. Ko sem parkrat spustil dima iz ust, se mi zabliska v glavi, da prašam sultana:

„Po koliko ur na dan so tvoje davkarije odprte, da sprejemajo denar?“

„Po štiri ure, izvzemši praznike,“ mi odgovori.

„No vidiš,“ rečem jaz, „tu je napaka. Dan ima navadno po 12 ur, 12 jih ima noč. Štiri je še le tretjina, toraj se davki plačujejo le tretjino dneva. Če na priliko v štirih urah pride v kaso 1000 gld., koliko bo prišlo v njo v 8 urah?“

„Se enkrat toliko, to ve vsak otrok.“

„In koliko v 12 urah? poprašujem dalje poskušajoč, če sultan zna računati.“

„Štirikrat toliko, to je 4000 gld.“ odgovori ponosno.

„No, vidiš! Če to ne bo zadosti, ukaži, da se ima davek pobirati še tudi ponoči, ob delavnikih in praznikih, in potem ni vrag, da ne bi bile kase čez in čez polne. Čemu toraj treba novih davkov?“

„O, to je izvrsten finančen načrt,“ reče sultan in me objemajoč stiska tako na prsa, da bi me skoro zadušil.

„Ti moraš biti moj denarni minister, ni drugače.“

Jaz pa se lepó zahvalim za zaupanje in odklonivši to čast, prosim sultana, da bi tega mojega načrta nikomur ne povedal, ker se ga bo gotovo poprijel tudi avstrijski državni minister, ki je vedno v denarnih zadregah; potem bi jaz prišel v slabo ime, reklo bi se, da dobre svete drugam nosim, in Bog vé, kak izdajalec bi bil!

Sultan mi to obljubi, jaz se poslovim in vkrenem v drugo stran — kam, bote že prihodnjič zvedeli.

Različne misli o starem letu.

Denarni minister Depretis: Staro leto je bilo veliko prekratko, ker je premalo davkov dalo.

Avstrijski narodi: Staro leto je bilo predolgo, komaj smo zmagali še davke.

„Brenčelj“: Staro leto je bilo tako dolgo, pa je vendar preteklo prej, nego so vsi naročniki plačali zaostalo naročnino.

Rešpehtarjova kuharica.

No vidte, toko je prov, de smo po novem let spet skep, bomo spet lohka s plavšanjem mal untergoltenge imel. Nej-preh nej povém, de sem že spet mogla dinst premenit. Frava so bli zgruntal, mende jim je kakšen žleht jezik na uho pernesel, de sem z gospodom naštiftala tisto feršverengo zoper njih kužke, al pa so še kej družga od mene mislil, k' so toko perbučal k men v kuhinjo in se zadržli nad mano:

„Ti, Špela, tga pa jest ne lajdam!“

„Koga ne lajdajo?“ se obrnem jest k njim.

„Ti si prava tica,“ se giftajo naprej, „kaj za en bindel-bandel pa imaš z gospodom, de so ti toko drag facanetelj kupil, pa še barenblago za kikljo, k' s'jo v nedeljo imela, he? En uržah more bit.“

„Kakšen uržah?“ baram pa jest zdej res zjicana, „al mislijo morde kej žlehtnega od mene?“

„O, jest sem že tolk všajt,“ rekó, „de vem, zakaj stari gospodje belj mladim kršencam prezente dajo. Le brž mi povej, kaj imata skep, če ne, pošljem po polcaja.“

Zdej se pa tud jest na noge postavim in brez vsga strahu se odrežem:

„Toko? S polcajem žugajo meni, ki še nisem imela nikol nič z njim opraviti, koker zavolj tistga tinstbiheljna? No, bom že bešverala se per gospod, de le dam pridejo.“

„O, se ve de,“ se špotajo frava, „gospod bo s teboj držal, koko pa!“

Men se še le zdej zabliška, kaj mislijo od mene, zato vprem roke ob ledje in rečem: „A, vejo kaj, če pa od Njih gospoda toko slab mislijo, sram Jih bod! Mene pa ne bodo toko ferdahthal, če ne, bom jest poslala po polcaja.“

De b' vi vedli, koko sva se zdej sprjele! Jest nisem se nič več masala, frava pa tud ne, morde b' se bli še zraval, če b' ne bli peršli glih v tem gospod. Zdej se je pa ves veterdoner zili na nje, jest sem kar kuhinjo zaprla, nej se sama luftata. Tist sem pa že naprej vedla, de sem zadnji dan v hiš, sej b' tud ne bla več ostala že zavolj ferdohenge ne. Špetir v cimri je bil tak, de so že vse babe po hiš nastavljale ušesa. Čez en cajt pridejo gospod vsi razmršen in razjican ven in mi rekó:

„Ti s' me spravlja v lep šmir! Kaj ti je blo treba povedati, od kod imaš ta nov gvant?“

„Sej jest nisem nič plavšala, nej mi verjamejo,“ rečem jest.

„Ej, se ve de ne! Koko bi bla pa ona zvedla! Zdej je vse ven. Tukej imaš lon za štirinajst dni, pa še za kvartir in košto in kar pojdi, de bo mir v hiš.“

Jest se nisem votla špetirat, sem vzela dnar in šla še tist dan. Če je zdej mir v hiš, ne vem, ta nova kuharica pa že spet vodi s fravo dva pinčarja na plac in zvečer tud vselej spet kvarte pojo, lačenbergarji hodjo ke. Toko vsa moja kenšt ni nič nucala, ampak le men škodvala. Med zakonske se zdej že ne bom več vtikala, nej se le sami rihtajo, koker očjo.

K' sem šla na kvartir, koga trofim tam? Lizo, tisto Lizo, k' je enkrat v Novem mest bla v dinst, potlej pa po več grajšinah. Pové mi, de je služila ta zadnji bart per enem baron bliz Višnjegore al Bajkselperka, pa je šla

zato stran, ker je bla zmerej lačna. Res je precej skumrala, tist baron še sam zá-se nima dost jesti. Zdej je v Ibljan nek dobil en dinst za enga lancavšusa al kal, toko de glih stradal ne bo.

Jest sem se skoz Višnjogoro le enkrat peljela s postiljonam, k' sem šla v ta vétko oštarijo „pod Gabram“, pa je blo ponoč, zato še tistga polža nisem mogla vidit, k' ga imajo Bajkselpurgarji perklenenga. Ženske, kder skep pridejo, se rade kej pogovarjajo, in k' sva imele glih cajt, sem Lizo prosila, nej mi kej pové od tistga imenitenga polža in če je res toko strašen, de ga morjo perklenenga imet, al pa če jim je kej naredil, de ga imajo zdej na ketnah samo za štrafengo.

„Od polža jest nič ne vem,“ reče Žefa, „ga imajo gvišen v kakšni temni kehi zaprtga, morde je imel ključ tist naš baron. Pa nekaj družga je tam dol, kar je še belj imenitno, in to je ena šomašterca.“

„Kaj? Al imajo tud njo perkleneno?“ prašam jest prestrašena.

„O ne, nič se ne boj zá-njo,“ se smeje Liza, „ti bom brž povedala, zakaj je imenitna. Veš, to je ena izmed tistih šomasterc, k' jih je enkrat že „Brencelj“ pošatal, k' so ble tam dol v Hvačevji — mende se za Šetinovo piše.“

„Ja, ja, že vem, jo že poznam. Takrat je blo tolk lafer, koker de b' človk v sršenov meh dregnil. Al je zdej v Višnjigor?“

„Je ja, pa še koko obrajtana. Ta zna otroke meštrat, koker nobeden šomašter. No, če se per ti ne bodo tajč naučili, se ne bodo nikjer, per nobenem šomaštru.“

„Pejd no, koko je to?“

„Jest sama ne vem, pa je vender toko. Zdej jih je že tolk naučila, de, kder pride ona v šolo, morjo vsi reči: „Gsdihan, frajla,“ in če jo srečajo zunej šole, morjo nardit koplement in grisat: „kutentog — kutmorgen — kutentom, knedel-frajla.“ Veš, to je že strašno velik in če bo ta frajla še delj cajta dol za šomaštra, bodo vsi otroc kmal tajč znal, koker tist šamcar Peter Toman na cest preke svetem Krištof.“

„Jej, jej, potlej more pa tist ltijski pecirksavtman strašno veselje imet nad njo. Morde jo bo spravil še ke na velki Gaber za šomaštra.“

„A, to je tam, ker je tista birtuja?“

„Se vé de, kej pa!“

„Pa ni treba, de b' ti to komu povedala, de ne bo spet kakšnih lavfarij.“

„O, nič se ne boj, sej nisem taka plavša.“

To je bil najin pogovor, k' sva glih cajt imele. Naprej tega ni treba praviti; če pa kdo za kakšen dinst vé zá-me, kar lohka šriftlih piše. Moj antres je koker preh: Frajla Špela Šntlih v Ibljan, zdej vakant, pošte reštane.

Adijo za drug bart!

Kako znajo dandanes ljudje goljufati.

V nekem kraji so se ljudje že več časa pritoževali pri peku, da jim slab kruh peče. Ta pa je vsakemu priušil se, da jemlje najlepšo in najtežjo moko, k'ero je ljudem tudi kazal. Ko kruh vendar-le ne postaja boljši, zatožijo peka pri magistratu, ta pride preiskovat moko in najde res, da je moka več ko na pol s snegom zmešana in zato tako bela. Ko so nato dalje preiskovali, našli so pri njem pod streho več zabojev posušenega in zmletega snega. Mogoče, da je poleti kruh iz samega snega pekel. Se vé, da je nepošteni pek prišel v sodnijsko preiskavo zarad te goljufije.

V šoli.

Učitelj. Kdaj je najkrajši dan, Janezek?

Janezek. Kedar šole ni.

Učitelj. Kdaj je potem najdaljši?

Janezek. Kedar je šola.

Kako se žival v drugo spremeni.

V nekem kraju so se menili ljudje o veri starih Grkov in Rimljanov, ki so verovali, da so se njihovi bogovi spreminjali v živali, ravno tako, da so preminjali take ljudi, ki so se jim zamerili, v ostudne živali. Tudi se je večkrat zgodilo, da se je ena žival v drugo spremenila.

Veliko poslušalcev ni hotelo tega verjeti, kar se oglasi bolj izobražen in izveden človek ter reče:

„O, to je gotovo, saj se še dandanes sem ter tje kje zgodi, da kak človek postane — osel ali še kaj drugega.“

„No no, to že vemo,“ reko eni, „saj smo skusili večkrat kaj takega — posebno ob volitvah.“

„A ne samo to,“ se oglasi prvi, „tudi kaka žival se utegne spremeniti v drugo in to celo po smrti. Jaz vem primerljivej, da je vstreljeni volk spremenil se v psa.“

„Ni mogoče, to ni res,“ oporeka vsa družba.

„Če ni res, naj se tudi jaz spremenim v psa,“ reče pripovedovalec.

„Kje je to bilo in kedaj?“ prasha vse radovedno.

„Kje? v Kočevji. Kedaj? Komaj mesec dni je tega.“

„Le brž povejte, kako je bilo!“ sili družba.

„I, naj bo!“ reče pripovedovalec in nadaljuje: „Bilo je ob štirih popoldne, toraj pri belem dnevu, ko neka kočevska žena priteče na pošto in kriči, da sta dva črna volka pred hišo. Na to vsi drvé brž po puške, jih nabi-jejo in hajd nad volka! Neustrašljivemu lovcu R. se res posreči vstreliti eno teh zverí, druga je odnesla svojo črno kožo. Ko tako do smrti zadeta zver leži na tleh in se več ne gane, šine tudi drugim junakom pogum v noge, da si z napetimi peteliní upajo približati se črni pošasti, a kaj vidijo! Čudež, pravi čudež! Črna volčja pošast se je bila spremenila v — — črnega psa.“

Vsi se temu čudijo, pripovedovalec pa sklene svojo povest s tem-le:

„Ta vseskozi resnična dogodba spričuje dvoje: 1. da se po mestu Kočevji klatijo še volkovi o belem dnevu in 2. če kdo takega volka vstrelí ali ubije, se volk spremeni v psa.“

Vse se smeje, tudi prijatelj „Brenceljnov“, ki mu to resnično dogodbo s Kočevskega mesta brž sporoči.

Koristen nasvèt deželnemu odboru kranjskemu.

Deželni odbor kranjski, v katerem imajo zdaj večino nemškutarji, je v zadnji seji svoji sklenil med drugimi tudi to, da se ima dopisovati in odpisovati slovenski le takim županom, ki nemški ne znajo.

Ta sklep je sam na sebi jako nejasen, ker deželni odbor ne vé, kateri župan zna, kateri ne zna nemški. Zavaljo večje jasnosti nasvetuje „Brencelj“ še te-le natančnejše določbe:

1. Župani se delé v take, ki znajo nemški in v take, ki ne znajo.

2. Kdo zna, kdo ne zna, to odločuje deželni odbor.

3. Kdor trdi, da ne zna nemški, se dene na poskušnjo, n. pr.: v njegovi nazočnosti se reče nemški: „Ako bi ta mož nemški znal, bi se mu lahko davek od-pustil.“ Če pri tem ne bo nič obraza spremenil, je znamenje, da res ne zna nemški.

4. Kdor govori le par besedi nemških ali vé, da se pravi riba — fiš, miza — tiš, že zna nemški. Kdor zná pa celo „kuheltajč“, se upiše med učenjake.

5. Lahka poskušnja je tudi ta: Pokaži županu bankovec za 1 gld. in družega za 10 gld. Če ju bo razločil, že zna nemški, ker so veliki napisi na bankovcih le nemški.

6. Za razsodbo o tem, kdo zná nemški, kdo ne, se postavi posebna komisija, kateri načelnik bo Johan Kecelj iz Kamnika, namestnik njegov pa štamcar Peter Toman na dunajski cesti v Ljubljani.

Nekaj za deželni odbor kranjski.

Ker je ta odbor sklenil, da se bo slovenski dopisovalo le tistim županom, ki nemški ne znajo, bo gotovo nasledek vsaj tu pa tam ta, da se bodo župani podvzivali, tudi nemški odgovarjati. „Brenceljnu“ je že prijatelj poslal tako pismo župana tako-le se glaseče:

„An avšus fon der lontkran

Birt begen anfrog fier kvise peršon urša M. girame
Er-hobendas, ist nitcu gavs bajl son halbajnsjar in Trst zu
Tinstpot di gros Štup Madl pajn kvisen Pirc Aus bo
Gmajd Avšus niksda Firkan Bos Tinshofentlih fermeltbirt
J. B.

Gmejforšter“

To bo masten grizljaj za dr. Rohberta Šraja, ki tako odriva povsod slovenski jezik! „Brencelj“ bo iz takih dopisov sestavil poseben „album“ in ga o novem letu poslal temu zagrizencu.

Dobrota nemškega jezika.

Oče pripelje svojega sina k šolskemu vodji s prošnjo, da bi ga vpisal v prvi razred.

„V kateri oddelek: v nemški ali v slovenski?“ prasha vodja.

„O, le v nemški oddelek, v slovenskega ne,“ odgovori oče odločno.

„Kako to? Saj vi ne znate nič nemški, kakor se sliši?“ poprašuje vodja dalje.

„Ravno zato, ker jaz in njegova mati ne znava nič nemški, naj se fant uči,“ odgovori mož.

„Toraj, da bi se pozneje tudi vi lahko kaj nemškega naučili od njega, je-li?“ prasha vodja.

„To ravno ne, ker nama tega treba ni, že lahko živeva brez nemščine,“ odgovori mož.

„No, se ve, vaša misel je, da bo dečku nemščina kedaj koristna?“

„Tudi to ne! Fant naj hodi v nemško šolo zato, da bo slovenski pozabil.“

„Zakaj?“ se čudi vodja.

„No, gospod vodja, to yam bom na uho povedal, da fant ne sliši.“

Ko gresta v kot, pritisne mož usta svoja k vodjinemu ušesu in zašepeta.

„Jaz bi rad, da bi fant pozabil popolnoma slovenski, zato, da ne bi razumil grdih besedi, katere si jaz in njegova mati v zobe mečeva, kadar se prepirava. To je, nič družega, zato naj hodi v nemško šolo.“

Načrt postave

kakoršna bi bila pri nas neke baže ljudem po volji.

§. 1. Kdor je po kakem človeku na časti ali na kaki drugi reči poškodovan, ne sme se za to še posebej kaznovati.

§. 2. Če kak uradnik komu krivico dela, za to re sme dobiti ne pohvale ne plačila. Poškodovani tudi ne sme stopiti zaradi tega namestu onega na višo stopinjo.

§. 3. Če kak uradnik, mešajoč se v zadeve, ki mu niso nič mar, n. pr. o volitvah, pri poštenih ljudeh nič ne opravi, te poštene ljudi nima zadeti nobena kazen.

§. 4. Če kak prilizovalec kje komu, kateri mu je bil na poti, kruh odje ali ga iz službe spravi zaradi njegove značajnosti, njegovega moštva, ima zadnji pravico pritožiti se; tudi jokati in stradati mu ne more nihče braniti. Stradati ima sploh vsak neomejeno pravico, če bi se mu to branilo, se lahko pritoži.

§. 5. Politični sleparji niso nikdar zavezani, da bi svoje obljube držali.

§. 6. Tatvina se le takrat kaznuje, če jo kak človek stori. Kazen zadene tatú le takrat, če ga dobé.

§. 7. S silo komu kaj vzeti se pravi rop; če pa kdo ali njih več s silo jemlje celim narodom pravice, se pravi to: zmaga večine v zboru; to hudodelstvo se kaznuje le samo.

§. 8. Narod svoj zatajiti je posebna zasluga.

§. 9. Pravica: davke plačevati se ne sme nikomur kratiti.

§. 10. Vojakov ni več treba, ker se ima vsaka reč poravnati z dolgim jezikom in širokimi ustmi. Kar stane armada, to se razdeli sproti med kolovodje raznih strank, zlasti med poslance.

§. 11. Večina je zmiraj na tisti strani, kjer je manj ljudi. Če je pa teh, ki jih je manj, več, onih pa, ki jih je več, manj, je to tem bolje.

§. 12. Če kdo nič ne zna in je zabitega duhá, to ni zadržek, da ne bi prišel lahko do najvišje časti.

§. 13. Če je kdo bogat ali vleče veliko penzijo, se ne sme nikdar prašati, od kod to ima.

(Paragrafi 14 do 1000 so enake smisli, zato si jih vsak bralec lahko misli.)

Zdihljej političnega renegata.

To je hudo, da ima človek le eden materni jezik in je le enega naroda, ker ne more zatajiti več nego eno mater in eden narod svoj.

Pogovor.

A. Kaj je bolje: obešen biti ali zaprt?

B. Bolje je obešen biti.

A. Zakaj?

B. Zato, ker človeka lahko obesijo, da ga zraven ni, zapreti ga pa ne morejo, če ga nimajo.

A. Ta je bosa.

B. Ni ne, le prašaj Andraža.

„Brencelj“ piše:

Gosp. Š. v T. Naročnine za drugo polovico l. 1878 nismo prejeli.

Gosp. M. J. v H. S poslanima 2. gld. plačano do konca lanskega leta.

Gosp. P. R. H. v Gr. Vaša naročnina je potekla z zadnjim grudnom lanskega leta.

Gosp. V. M. v P. v. (Dek.) S poslanimi 3 gold. zamašena oknica Vaša do konca leta 1879.

Gosp. A. T. na R. S poslanimi 4 gld. 50 kr. ste se prikupili „Br.“ do 1. julija 1880.

Gosp. J. N. v P. Zapisnik kaže, da je zdaj plačano do konca l. 1879.

Gosp. A. K. v M. (na K.) S poslanimi 3 gold. smo izpolnili še prazno oknice lanskega leta. Za letos ni ostalo nič.

Gosp. J. St. v B. Želji Vaši zaradi lista bodi vstreženo, knjige „Vojska na Turškem“ pak ne moremo poslati nikomur drugače, nego če pošlje dotični znesek (55 ali 65 kr.) ali proti poštnemu povzetju, ker se prodaja le pri založniku gosp. J. Giontini-ju. Mi jo svojim naročnikom preskrbljujemo le iz prijaznosti, zakladati zanj denarja pa ne moremo.

Gosp. A. M. v A. Posebne knjige o „Hadži Loji“ v slovenskem jeziku ni. Saj ta mož tudi ni tako imeniten; da bi vredno bilo njegovo življenje v posebni knjigi popisati. Kar najdete o njem v knjigi „Vojska na Turškem“ bo menda zadosti, če tudi niste brali slovenskih listov, ki so večkrat omenili kaj o njem. Zdaj menda mož ne bo več ropota delal.

Gosp. F. A. v B. Priimek „turški list“ si je pridobil ljubljanski nemčurški „Tagblatt“ zato, ker je bil o začetku ustaje ves vnet za Turke. Ne izhaja pak v turškem jeziku, ker njegov vrednik še celó slabo nemški, slovenski pa prav nič ne zna. „Ljubljanski butelj“ so ga krstili zato, ker je med vsemi ljubljanskimi listi ta list najbolj neumen. To vam bodi v pojasnenje na Vaše vprašanje.

Gosp. Š. v L. Kakor smo po drugih zvedeli, ste Vi naročenega „Br.“ sprejemali le zato, da ste ga dajali V. in drugim nemčurjem brat. Tudi prav, ali druga je s plačilom. Ker se tega branite, Vas tožili sicer ne bomo, pač pa smo Vaš dolg (7 gold. 20 kr.) darovali z drugimi vred slavnemu deželnemu odboru kranjskemu za zapuščene sirote rezervistov, ki so morali iti v Bosno. Za te revice bote menda že poslali, kar nočete poslati „Brenceljnu“, če pa Vi ne, vsaj tisti, katerim steli list brat dajali. Ako se bodede tudi tega branili, bote dobili opraviti s sodnijo, ki že vé, kako ravnati s takimi tisti.

Gosp. J. P. v Z. Nič se ne skrbite. Vaša l. 1877 poslana naročnina sega do konca l. 1881, če oba to leto včakava.

Gosp. P. P. na J. Vaš umrli prijatelj je imel plačano do konca pr. leta, do tje se je tudi list pošiljal še na njegovo ime.

Gosp. A. R. v J. Vi pišete: „Če bi „Brencelj“ bolj redno izhajal, bi ne imel toliko dolžnikov, kakor pravi, da jih ima.“ Mi pa pravimo ravno narobe: „Če bi „Brencelj“ ne imel toliko dolžnikov, kakor jih ima, bi lahko redno izhajal.“ Ktera je prava, naša ali Vaša, naj razsodi svet! — Kar se pa Vas tiče, prosimo le, da bi nam poslali zaostalo naročnino, dobrih svetov Vaših ne potrebujemo toliko. Brez zamere!

Gosp. J. M. v L. Kričacev, ki za narod le upijejo, in zanj pijó posebno če jim kdo plača, ni le pri nas, marveč povsod, pri vsakem narodu. Zato pustimo naše domače kričace pri miru, saj jih spozna naglo vsak, kdor naleti nánje, drugim pa gotovo niso mikavne osebe.

 Z današnjim listom je stopil „Brencelj“ v svoje XI. leto. O sedanjih slabih časih je taka starost že nekaj vredna, med mrčesi, med ktere se on šteje, je dozdej ni dosegel še nobeden. Silvestrovi večer je obhajal svojo desetletnico — sam, nihče se ni spomnil te kolikor toliko pomenljive svečanosti. Pa saj tega tudi treba ni, da se le vsak spomni, da mu je naročnina potekla, in jo pošlje za naprej to je najboljši dokaz prijateljstva do njega. Se vé, da ima vsak, kdor še ni naročen, zdaj najlepšo priliko, pridružiti se naročnikom njegovim, da jih bo več; in kolikor več jih bo, toliko bolj vesel bo „Brencelj“, totiko bolj bodo veseli naročniki njega. To je jasno kakor beli dan.

Današnji list se je poslal novim, pa tudi še starim naročnikom vsem s prošnjo, da bi vsak, kdor ga misli naročiti si tudi nadalje, ponovil naročnino, če mu je potekla; kdor ga pa ne misli več prejemati in plačati, naj ga blagovoli nazaj poslati. Drugo številko bo prejel le, kdor bo do tje poslal naročnino ali tisti, kdor je „Brenceljnu“ osebno znan ali na kogar se zanaša, da bo plačal. Drugače „Brenceljnu“ ni mogoče izhajati. Izhajal pa bo redno, t. j. vsak mesec po dvakrat, — to za trdno obljubi ob začetku svojega XI. leta.

Turški zmaj v Bosni in njegov premagovalec.